

MONITORUL OFICIAL AL ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 70

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 22 ianuarie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 792 din 4 noiembrie 2020 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale	2–8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
322. — Decizie a directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor privind modificarea și completarea Deciziei directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 859/2016 pentru aprobarea modului de calcul și de respectare a mediei prețurilor în cadrul punctelor comerciale din incinta penitenciarului și a procedurii privind închirierea spațiilor din sistemul administrației penitenciare	9–13
3.164. — Ordin al ministrului educației pentru modificarea și completarea Metodologiei privind fundamentarea cifrei de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat, evidența efectivilor de preșcolari și elevi școlarizați în unitățile de învățământ particular, precum și emiterea avizului conform în vederea organizării rețelei unităților de învățământ preuniversitar pentru anul școlar 2021–2022, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.599/2020	14
3.165. — Ordin al ministrului educației pentru modificarea Metodologiei-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2021–2022, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.991/2020	15–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 792

din 4 noiembrie 2020

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, excepție ridicată de Aurel Buga în Dosarul nr. 3.989/110/2014/a6 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 577 D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din 3 noiembrie 2020, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana Cristina Bunea, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea Constituțională, în temeiul art. 50 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a dispus amânarea pronunțării pentru data de 4 noiembrie 2020, dată la care a pronunțat prezenta excepție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 4 aprilie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.989/110/2014/a6, **Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale**, excepție ridicată de Aurel Buga, într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri de apel, autorul excepției fiind condamnat pentru săvârșirea mai multor infracțiuni, printre care și a infracțiunilor de spălare a banilor, prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 656/2002 și de evaziune fiscală, prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. c) și alin. (3) din Legea nr. 241/2005.

4. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se arată că prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 sunt

lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, pentru următoarele motive: există o suprapunere a textului criticat cu anumite ipoteze care intră sub incidența dispozițiilor art. 270 din Codul penal, care incriminează infracțiunea de tănuire; interpretarea gramaticală a textului criticat duce la angajarea răspunderii penale în situații imposibil a fi fost avute în vedere de legiuitor cu ocazia reglementării lui, cum este cea în care autorul faptei de spălare a banilor este și autorul infracțiunii predicat; incertitudinea ce rezidă din Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 16 din 8 iunie 2016 în ceea ce privește expresia „este suficient de bine individualizată”. Se face trimitere la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și la cea a instanțelor franceze, referitoare la importanța asigurării de către legiuitor a standardului *lex certa* ce rezultă din principiul legalității legii, respectiv la hotărârile din 25 mai 1993, 15 noiembrie 1996 și 24 februarie 1998, pronunțate în cauzele *Kokkinakis împotriva Greciei*, *Cantoni împotriva Franței*, *Larissis și alții împotriva Greciei*, și la Decizia din 20 noiembrie 1992 a Curții de Casație din Franța. Se susține că aspectul preluării definiției legale a spălării banilor din conținutul unei directive nu înlătură caracterul neconstituțional al prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 și că există state care, pentru a evita lipsa de claritate, cu ocazia transpunerii directivei ce reglementează spălarea banilor, au reglementat în legislația internă alte definiții ale infracțiunii de spălare a banilor decât cea prevăzută de actul european anterior menționat. Se arată că, în privința anumitor ipoteze reglementate, textul directivei se suprapune cu dispozițiile art. 270 din Codul penal, așa încât prevederile art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 sunt similare cu cele anterior menționate, ce reglementează infracțiunea de tănuire, care constă în primirea, dobândirea, transformarea ori înlesnirea valorificării unui bun de către o persoană care fie a cunoscut, fie a prevăzut din împrejurările concrete că acesta provine din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, chiar fără a cunoaște natura acesteia. Se susține că nicio persoană cu studii juridice nu poate determina care este diferența dintre cele două infracțiuni anterior referite, mai ales în situația în care este vorba despre dobândirea unui bun sau deținerea sa, iar diferența dintre pedepsele prevăzute pentru aceste infracțiuni este foarte mare (închisoarea cu o limită specială maximă de 5 ani, alternativ cu amendă, în cazul infracțiunii de tănuire, și închisoarea de până la 12 ani, pentru infracțiunea de spălare a banilor, tănuirea excluzând, totodată, răspunderea penală a unui membru de familie). Se face trimitere la Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, potrivit căreia autorul infracțiunii predicat răspunde și pentru infracțiunea de spălare a banilor. Sunt invocate

următoarele două exemple: o persoană care comite un furt și își cumpără o pâine cu banii furati săvârșește infracțiunea de spălare a banilor, atât în forma prevăzută la art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, cât și în cea prevăzută la alin. (1) lit. c) al aceluiași articol; o persoană care săvârșește o infracțiune de evaziune fiscală neînregistrând în contabilitate o anumită sumă de bani comite și infracțiunea de spălare a banilor, indiferent ce face cu aceștia din urmă. Se susține că pot fi date numeroase astfel de exemple, în care infracțiunea de spălare a banilor dublează răspunderea penală pentru alte infracțiuni. Se arată, prin urmare, că modalitatea de reglementare a infracțiunii de spălare a banilor nu oferă posibilitatea delimitării acesteia de infracțiunea predicată și că, deși prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că infracțiunea de spălare a banilor trebuie să aibă o individualitate proprie față de fapta predicată, această precizare este insuficientă pentru delimitarea comportamentelor infracționale.

5. În fine, se arată că dispozițiile art. 10 din Legea nr. 656/2002 restrâng sfera persoanelor fizice și juridice care pot fi subiect activ al infracțiunii de spălare a banilor la cele enumerate limitativ în cuprinsul său, categorii din care nu face parte autorul excepției.

6. Cu privire la art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005, se arată că modalitatea de reglementare a pedepsei principale în cazul formelor agravate ale infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzute prin textele criticate, contravine dispozițiilor constituționale și convenționale invocate de autorul excepției. Se susține că, potrivit doctrinei, prevederile art. 23 alin. (12) coroborate cu cele ale art. 53 alin. (2) din Constituție și ale art. 7 din Convenție reglementează două principii directe ale dreptului penal: principiul legalității pedepsei și principiul individualizării sancțiunilor de drept penal. Se arată că, potrivit acestora, sancțiunile de drept penal trebuie să fie astfel reglementate încât să reflecte pericolozitatea faptei și a făptuitorului și să asigure realizarea scopului pedepsei penale; cu alte cuvinte, consecințele angajării răspunderii penale trebuie să fie proporționale cu situațiile care au determinat tragerea la răspundere penală. Se arată că principiile constituționale ale legalității și proporționalității pedepsei penale se impun, în primul rând, legiuitorului. În acest context, se arată că tratamentul sancționator al formelor agravate ale infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzute la art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005, a fost modificat prin Legea nr. 50/2013 privind modificarea Legii nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, în a cărei expunere de motive s-a prevăzut necesitatea „creșterii semnificative a pedepselor cu închisoarea pentru infracțiunile de evaziune fiscală în vederea asigurării eficienței și rolului preventiv-educativ al normelor de incriminare”. Se susține că expunerea de motive anterior menționată nu conține motivarea, studiul de impact și nu face referire la punctul de vedere negativ depus de Guvern cu privire la proiectul Legii nr. 50/2013. Se susține că, potrivit doctrinei, „noua logică a pedepselor” nu are în vedere majorarea dusă la absurd a limitelor pedepselor, care nesocotește ierarhia valorilor sociale într-o societate democratică, ci, mai degrabă, necesitatea reapeșării în limite normate a tratamentului sancționator al pedepselor. Având în vedere considerentele mai sus arătate, se susține că limitele speciale actuale ale pedepselor prevăzute pentru formele agravate ale infracțiunii de evaziune fiscală, prevăzute la art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005, sunt vădit neconstituționale, contravenind prevederilor art. 23 alin. (12) coroborate cu cele ale art. 53 alin. (2) din Constituție, precum și dispozițiilor constituționale ale art. 16 alin. (1). Se susține că regimul sancționator criticat frizează absurdul, că este nepermis ca în cazul unor infracțiuni contra patrimoniului, a infracțiunilor de

serviciu sau a infracțiunilor de corupție să fie prevăzute limite speciale care să permită pronunțarea unor pedepse cu închisoarea de 9—15 ani și că există numeroase infracțiuni de o gravitate mai mare decât cele de evaziune fiscală prevăzute la art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru care au fost reglementate pedepse mult mai mici. Se face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale, respectiv la deciziile nr. 3 din 15 ianuarie 2014, nr. 270 din 23 aprilie 2015, nr. 603 din 6 octombrie 2015, nr. 18 din 17 ianuarie 2017 și nr. 368 din 30 mai 2017. Se susține, totodată, că tratamentul sancționator al infracțiunilor reglementate la art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 nu este în acord cu cerințele impuse de legislația europeană în domeniul prevenirii și combaterii evaziunii fiscale, care prevăd un maxim al pedepsei închisorii pentru infracțiunile de evaziune fiscală de cel puțin 4 ani.

7. Curtea de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la prevederile art. 29 din Legea nr. 656/2002, se susține că infracțiunile de spălare a banilor reglementate prin dispozițiile legale anterior menționate sunt suficient de bine definite, pentru ca un profesionist sau o parte a procesului penal care apelează la serviciile unui profesionist să-și poată adapta comportamentul în așa fel încât să nu săvârșească astfel de infracțiuni. Se arată că un anumit grad de abstractizare este inerent activității de legiferare, chiar și atunci când sunt reglementate infracțiuni și că revine organelor judiciare sarcina interpretării și aplicării legii, pentru a stabili dacă anumite fapte se încadrează în condițiile incriminării. Cu privire la art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005, se susține că politica penală și reglementarea pedepselor penale, în scopul prevenirii și combaterii infracțiunilor de evaziune fiscală sunt atributul exclusiv al legiuitorului. Se arată, însă, că această competență exclusivă nu este absolută, în sensul de a exclude de la controlul de constituționalitate măsurile adoptate.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie, conform încheierii de sesizare, prevederile art. 29 din Legea nr. 656/2002 și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005. Din analiza excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că autorul critică, în realitate, dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 702 din 12 octombrie 2012 și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 27 iulie 2005, care au următorul cuprins:

— Art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002: „*Constituie infracțiunea de spălare a banilor și se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani:*

a) *schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori în scopul de a ajuta persoana care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei;*

b) *ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni;*

c) *dobândirea, deținerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni.*

— Art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005: „(2) *Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 100.000 euro, în echivalentul monedei naționale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege și limita maximă a acesteia se majorează cu 5 ani.*

(3) *Dacă prin faptele prevăzute la alin. (1) s-a produs un prejudiciu mai mare de 500.000 euro, în echivalentul monedei naționale, limita minimă a pedepsei prevăzute de lege și limita maximă a acesteia se majorează cu 7 ani.*”

12. Ulterior invocării prezentei excepții de neconstituționalitate, Legea nr. 656/2002 a fost abrogată prin Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 589 din 18 iulie 2019. Cu privire la o astfel de ipoteză, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, prin care a constatat că sintagma „în vigoare” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare. Pentru aceste motive, Curtea constată că se impune ca instanța de contencios constituțional să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002, în forma lor în vigoare la data sesizării Curții Constituționale.

13. Anterior sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate, dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 au făcut obiectul Deciziei nr. 16 din 8 iunie 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la infracțiunea de spălare a banilor, respectiv dacă acțiunile enumerate în cuprinsul art. 29 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 656/2002, republicată (schimbarea sau transferul, ascunderea ori disimularea și dobândirea, deținerea sau folosirea) reprezintă modalități normative distincte de săvârșire a infracțiunii de spălare a banilor sau reprezintă variante alternative ale elementului material al laturii obiective a infracțiunii de spălare a banilor. Prin decizia anterior menționată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 25 august 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție a stabilit, printre altele, că subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile. Așa fiind, la data sesizării Curții Constituționale cu prezenta excepție de neconstituționalitate,

prevederile art. 29 alin. (1) lit. a), b) și c) din Legea nr. 656/2002 erau aplicabile în interpretarea dată acestora prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 anterior menționată.

14. Având în vedere aceste considerente, Curtea reține ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală privind pronunțarea unei hotărâri prealabile referitoare la infracțiunea de spălare a banilor (a se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 19 iulie 2018, paragrafele 11—12) și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale.

15. Se susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, ale art. 23 alin. (12) cu privire la legalitatea pedepsei, ale art. 53 alin. (2) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, precum și prevederilor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la legalitatea incriminării și a pedepsei.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prevederile art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate prin Decizia nr. 545 din 26 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 98 din 10 februarie 2020 și Decizia nr. 116 din 10 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 29 iunie 2020.

17. Prin Decizia nr. 116 din 10 martie 2020, Curtea a respins, ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor, raportat la art. 10 din aceeași lege.

18. Prin decizia mai sus menționată, paragrafele 21—39, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 19 iulie 2018, a constatat că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii (pct. 2 din dispozitiv), sunt neconstituționale. S-a reținut, totodată, că, în soluția pronunțată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, atunci când a stabilit că subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile, nu a distins între modalitățile normative alternative ale infracțiunii de spălare a banilor, prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. a), b) și, respectiv, c) din Legea nr. 656/2002. Însă, instanța de contencios constituțional, în cuprinsul Deciziei nr. 418 din 19 iunie 2018, paragraful 14, a făcut o distincție referitoare la varianta normativă reglementată la art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002, arătând că, în ipoteza săvârșirii faptelor de spălare a banilor și a infracțiunii din care aceștia provin de către același subiect activ, organele judiciare sunt chemate să aprecieze, în fiecare situație în parte, dacă infracțiunea de spălare a banilor este suficient de bine individualizată față de

infracțiunea predicat și dacă se impune reținerea unui concurs de infracțiuni sau a unei infracțiuni unice.

19. Prin aceeași decizie, Decizia nr. 116 din 10 martie 2020, analizând dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 656/2002, Curtea a reținut că varianta normativă prevăzută la alin. (1) lit. a) constă în fapte de schimbare sau transfer de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni, în scopul ascunderii sau al disimulării originii ilicite a acestor bunuri ori în scopul ajutării persoanei care a săvârșit infracțiunea din care provin bunurile să se sustragă de la urmărire, judecată sau executarea pedepsei; varianta normativă reglementată la alin. (1) lit. b) constă în ascunderea ori disimularea adevăratei naturi a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora, cunoscând că bunurile provin din săvârșirea de infracțiuni; iar varianta infracțională prevăzută la alin. (1) lit. c) din aceeași lege constă în dobândirea, depunerea sau folosirea de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni. Curtea a stabilit că primele două modalități normative, reglementate la art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, corespund scopului reglementării infracțiunilor de spălare a banilor, acela de combatere a acțiunilor de ascundere și disimulare a provenienței unor bunuri rezultate din săvârșirea de infracțiuni, în timp ce modalitatea normativă prevăzută la art. 29 lit. c) din Legea nr. 656/2002, în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție privind pronunțarea unei hotărâri prealabile, este neconstituțională în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii.

20. Cu referire la prevederile art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, Curtea a constatat, astfel cum s-a reținut atât în Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, cât și în Decizia Curții Constituționale nr. 418 din 19 iunie 2018, paragraful 21, că acestea reglementează o modalitate faptică de săvârșire a infracțiunii de spălare a banilor, modalitate ce nu poate fi comisă de autorul infracțiunii din care provin bunurile, deoarece acesta nu se poate autofavoriza. Prin urmare, modalitatea normativă prevăzută la art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002, prin felul în care este reglementată, exclude, de plano, incriminarea „autospălării”, motiv pentru care nu încalcă principiul *ne bis in idem*.

21. De asemenea, prin aceeași decizie, Curtea a mai reținut că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 sunt clare, precise și previzibile sub aspectul acțiunilor care constituie elementul material al infracțiunii de spălare a banilor, potrivit acestora elementul material al infracțiunii antereferate constând în schimbarea sau transferul de bunuri, cunoscând că acestea provin din săvârșirea de infracțiuni. Așa fiind, Curtea a constatat că prevederile art. 29 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 656/2002 sunt în acord cu dispozițiile constituționale ale art. 23 alin. (12) din Constituție și cu cele ale art. 7 din Convenție.

22. Referitor la dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002, Curtea a constatat că acestea reglementează o modalitate de săvârșire a infracțiunii de spălare a banilor, al cărei element material constă în fapte de ascundere sau disimulare care, prin natura lor, nu pot fi decât subsecvente dobândirii bunurilor provenite din săvârșirea de infracțiuni și, totodată, diferite de acțiunile sau inacțiunile care formează elementul material al infracțiunii predicat. Prin urmare, tragerea la răspundere penală a aceleiași persoane pentru comiterea infracțiunii predicat, dar și pentru săvârșirea infracțiunii de spălare a banilor, în modalitatea prevăzută la art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002, nu presupune o încălcare a principiului *ne bis in idem*, neimplicând judecarea și pedepsirea subiectului activ al infracțiunii de spălare a banilor de două ori

pentru aceeași faptă, ci, dimpotrivă, sancționarea acestuia pentru fapte diferite, săvârșite la un anumit interval de timp, fapte care constituie elementul material al infracțiunii predicat și, respectiv, al celei de spălare a banilor.

23. Având în vedere considerentele mai sus invocate, Curtea a constatat că interpretarea dată prevederilor art. 29 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 656/2002 prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin care s-a hotărât, printre altele, că subiectul activ al infracțiunii de spălare a banilor poate fi și subiect activ al infracțiunii din care provin bunurile, este în acord cu dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție și cu cele ale art. 7 din Convenție.

24. Mai mult, Curtea a reținut că noțiunile de „ascundere” și „disimulare” folosite în cuprinsul textului criticat, precum și sintagma care arată obiectul faptelor de ascundere sau disimulare, respectiv adevărata natură „a provenienței, a situării, a dispoziției, a circulației sau a proprietății bunurilor ori a drepturilor asupra acestora”, sunt clare, precise și previzibile, norma de incriminare analizată fiind în acord cu exigențele ce rezultă din prevederile constituționale și convenționale referitoare la calitatea legii și la principiul legalității incriminării. În același sens, Curtea a reținut că, prin Decizia nr. 215 din 12 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 3 iunie 2016, paragraful 20, a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, constatând că textele criticate stabilesc criterii obiective de apreciere a caracterului penal al operațiunilor săvârșite în legătură cu bunul sau sumele rezultate dintr-o anumită infracțiune.

25. În ceea ce privește potențialul paralelism între infracțiunea de tănuire, prevăzută la art. 270 din Codul penal, și cea de spălare a banilor, reglementată la art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018, paragraful 14, Curtea a reținut că împrejurarea că infracțiunea criticată ar fi ușor confundată cu cea de tănuire, reglementată de art. 270 din Codul penal, nu conferă caracter neconstituțional primei, deoarece interpretarea și aplicarea în concret a normelor legale reprezintă atributul exclusiv al instanțelor de judecată, cu atât mai mult cu cât diferența esențială dintre spălarea de bani și tănuire este că, la dobândirea unui bun în cazul infracțiunii de spălare a banilor, fondurile provin din operațiuni ilicite, ce au ca scop ascunderea banilor negri, pe când la tănuire dobândirea bunurilor se face numai cu bani albi. De asemenea, prin Decizia nr. 545 din 26 septembrie 2019, paragraful 32, Curtea a constatat că infracțiunea de tănuire, fiind inclusă în titlul IV al părții speciale a Codului penal — Infracțiuni contra înfăptuirii justiției, reprezintă o incriminare cu caracter general, prin raportare la aceasta, dispozițiile legale criticate constituind norme juridice speciale de incriminare a unor infracțiuni cu un obiect juridic bine determinat, acela al protecției valorilor sociale din domeniul circulației legale a banilor și al prevenirii și combaterii finanțării terorismului. Așa fiind, încadrarea faptelor, potrivit art. 270 din Codul penal sau conform art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, va fi făcută de instanțele judecătorești, în fiecare caz în parte, în funcție de specificul lor, aceasta reprezentând o chestiune de interpretare și aplicare a legii, ce excedează competenței instanței de contencios constituțional, care, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată.

26. Referitor la critica privind dispozițiile art. 10 din Legea nr. 656/2002, Curtea a reținut că, la o primă analiză a textului

criticat, din interpretarea sa gramaticală strict izolată, ar rezulta că întregul act normativ se aplică doar persoanelor fizice și juridice enumerate la art. 10 din cuprinsul său și, prin urmare, că doar acestea din urmă pot avea calitatea de subiect activ al infracțiunilor reglementate la art. 29 din Legea nr. 656/2002.

27. Interpretând însă sistematic dispozițiile art. 10 din Legea nr. 656/2002, în contextul capitolelor I, II și III din legea analizată, Curtea a constatat că toate trimiterile exprese la persoanele prevăzute la art. 10 din aceeași lege au în vedere activitatea de prevenire și combatere a spălării banilor și a finanțării terorismului, respectiv identificarea clienților și prelucrarea informațiilor referitoare la tranzacțiile efectuate de aceștia, precum și activitatea Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor. Astfel, cu titlu exemplificativ, art. 2 definește la lit. d) noțiunea de „tranzacție suspectă”, prin referire la activitățile clientului uneia dintre persoanele prevăzute la art. 10 din Legea nr. 656/2002, iar la lit. h), noțiunea de „relație de afaceri”, prin referire la activitățile profesionale ale persoanelor prevăzute la același art. 10; art. 3 alin. (6) din Legea nr. 656/2002 arată condițiile în care instituțiile și persoanele prevăzute la art. 10 din lege nu mai consideră o persoană ca fiind „expusă politic”; art. 5 din Legea nr. 656/2002 prevede la alin. (1) în sarcina persoanelor fizice și juridice enumerate în cuprinsul textului criticat, obligația de a informa persoana desemnată conform art. 20 alin. (1) din aceeași lege, iar la alin. (5) și (6) se prevede obligația Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor de a comunica persoanelor prevăzute la art. 10, în termen de 24 de ore, decizia de suspendare a efectuării unei anumite operațiuni ori, după caz, măsura prelungirii acesteia, dispusă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, și, respectiv, dreptul persoanelor enumerate în cuprinsul textului criticat de a efectua operațiunea în cauză, în situația în care autoritatea administrativă anterior menționată nu face această comunicare; alin. (7) al art. 5 din Legea nr. 656/2002 prevede obligația persoanelor, prevăzute la art. 10 din aceeași lege, de a raporta Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, în cel mult 10 zile lucrătoare, efectuarea operațiunilor cu sume în numerar, în lei sau în valută, a căror limită minimă reprezintă echivalentul în lei a 15.000 euro, indiferent dacă tranzacția se realizează prin una sau mai multe operațiuni ce pot avea o legătură între ele; alin. (9) al art. 5 din Legea nr. 656/2002 prevede că persoanele prevăzute la art. 10 lit. e) și f) din lege nu au obligația de a raporta către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor informațiile pe care le primesc sau pe care le obțin de la unul dintre clienții lor în cursul determinării situației juridice a acestuia ori al apărării sau reprezentării acestuia în cadrul unor proceduri judiciare ori în legătură cu acestea, inclusiv al acordării de consultanță cu privire la declanșarea unor proceduri judiciare, potrivit legii, indiferent dacă aceste informații au fost primite sau obținute înainte, în timpul ori după încheierea procedurilor; art. 6 alin. (1) din Legea nr. 656/2002 prevede faptul că persoanele prevăzute la art. 10 din aceeași lege, care au cunoștință că o operațiune ce urmează să fie efectuată are ca scop spălarea banilor, pot să efectueze operațiunea fără informarea prealabilă a Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, dacă tranzacția se impune a fi efectuată imediat sau dacă neefectuarea ei ar zădărnici eforturile de urmărire a beneficiarilor tranzacției suspecte.

28. Analizând dispozițiile legale din cuprinsul capitolelor I—III din Legea nr. 656/2002, Curtea a constatat că scopul enumerării exprese în cuprinsul legii criticate a persoanelor fizice și juridice prevăzute la art. 10 din același act normativ a fost acela de a stabili în sarcina acestora obligații, bine definite, referitoare la

activitatea de prevenire și combatere a spălării banilor, precum și un anumit regim juridic al desfășurării activităților acestora, prin raportare la activitatea Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, care presupune realizarea de informări permanente, cu privire la operațiunile de natură financiară efectuate, în condițiile reglementate prin legea analizată.

29. Prin urmare, cu toate că partea dispozitivă a art. 10 din Legea nr. 656/2002 este formulată de o manieră foarte generală, care, la o primă analiză ar putea conduce la concluzia că, sub incidența dispozițiilor art. 29 din Legea nr. 656/2002, ce reglementează infracțiunile de spălare a banilor, intră doar subiectele de drept prevăzute la art. 10 din același act normativ, Curtea a reținut că intenția legiuitorului a fost aceea de a enumera, la art. 10 din legea criticată persoanele fizice și juridice cărora le sunt aplicabile obligațiile ce rezultă din măsurile administrative prevăzute la capitolele II și III ale Legii nr. 656/2002.

30. De asemenea, Curtea a constatat că Legea nr. 656/2002 a fost abrogată prin Legea nr. 129/2019 și cu prilejul acestei operațiuni legislative, enumerarea prevăzută la art. 10 din Legea nr. 656/2002 a fost preluată, cu câteva modificări, la art. 5 din Legea nr. 129/2019, care, în partea dispozitivă, califică, în mod expres, aceste persoane astfel reglementate ca fiind entități raportoare.

31. Interpretând teleologic prevederile art. 10 din Legea nr. 656/2002, prin raportare la argumentele mai sus arătate, Curtea a reținut că intenția legiuitorului a fost aceea de a desemna, în cuprinsul textului criticat, persoanele fizice și juridice care au obligația de a raporta Oficiului Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor tranzacțiile efectuate sau tranzacții care au legătură cu activitățile pe care le desfășoară și care ar putea ridica suspiciuni referitoare la comiterea unor activități de spălare a banilor sau de finanțare a terorismului, fără ca prin dispozițiile art. 10 din Legea nr. 656/2002 să fie restrânsă sfera subiecților activi ai infracțiunilor de spălare a banilor.

32. Această manieră de reglementare nu este însă de natură a încălca standardele de calitate a legii, prevăzute la art. 1 alin. (5) din Constituție și principiul legalității incriminării, prevăzut la art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală și la art. 7 din Convenție, întrucât dispozițiile constituționale și convenționale invocate impun posibilitatea înțelegerii de către destinatarii legii a conținutului acesteia, la nevoie, cu ajutorul unui specialist. În acest sens, atât Curtea Constituțională, cât și Curtea Europeană a Drepturilor Omului au statuat că principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. S-a arătat că este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi — S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). S-a reținut, totodată, că, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută și că una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, s-a statuat că numeroase legi folosesc,

prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică, și că oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. S-a reținut, de asemenea, că, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, s-a arătat că art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *S.W. împotriva Regatului Unit*, paragraful 36, *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, Hotărârea din 12 februarie 2008, pronunțată în Cauza *Kafkaris împotriva Ciprului*).

33. Or, având în vedere exigențele mai sus analizate, Curtea a reținut că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002, raportate la cele ale art. 10 din aceeași lege, sunt clare, precise și previzibile, destinatarii normelor de incriminare prevăzute la art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 având posibilitatea să determine conținutul juridic și sfera acestora de aplicare, la nevoie cu ajutorul consultanței juridice.

34. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin textele criticate, a dispozițiilor art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenție, Curtea a reținut că acestea nu sunt aplicabile în prezenta cauză, întrucât prevederile legale supuse controlului de constituționalitate constituie norme de drept penal substanțial, iar standardele dreptului la un proces echitabil se asigură prin dispozițiile dreptului procesual penal.

35. Prevederile art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la critici similare, Curtea Constituțională pronunțând Decizia nr. 159 din 26 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 635 din 20 iulie 2020, prin care a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată.

36. Prin decizia anterior referită, paragrafele 36—44, Curtea a reținut că, în jurisprudența sa, a statuat că Parlamentul este liber să decidă cu privire la politica penală a statului, în virtutea prevederilor art. 61 alin. (1) din Constituție, în calitate de unică autoritate legiuitoare a țării. Totodată, Curtea a reținut că nu are competența de a se implica în domeniul legiferării și al politicii penale a statului, orice atitudine contrară constituind o imixtiune în competența acestei autorități constituționale (a se vedea Decizia nr. 629 din 4 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 932 din 21 decembrie 2014). Astfel, Curtea a recunoscut că în acest domeniu legiuitorul se bucură de o marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate. Astfel, Curtea a constatat că

incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 17 februarie 2016). De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, așadar, Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale, decât cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție (Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014).

37. Curtea a reținut, în acord cu jurisprudența sa constantă, că stabilirea limitelor de pedeapsă intră în atribuțiile organului legiuitor, reprezentând opțiunea acestuia, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, care apreciază, în concret, în funcție de o serie de criterii printre care și frecvența fenomenului infracțional (Decizia nr. 828 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 17 februarie 2016, paragraful 21).

38. De asemenea, Curtea a constatat că nu poate sancționa o eventuală lipsă de corelare între tratamentul sancționator al infracțiunilor prevăzute la art. 9 din Legea nr. 541/2005 și optica legiuitorului reflectată în ansamblul tratamentului sancționator reglementat de Codul penal și de Legea nr. 187/2012. Astfel, menținerea limitelor de pedeapsă în cazul infracțiunii de evaziune fiscală, în forma agravată, și după intrarea în vigoare a noului Cod penal reprezintă opțiunea legiuitorului, conform politicii penale a statului, potrivit rolului său constituțional de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzut la art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală. Prin adoptarea și menținerea acestor norme în fondul activ, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, prevederile de lege criticate având natura unei norme de incriminare speciale care creează un regim sancționator specific.

39. Curtea a observat că în ipoteza infracțiunii de evaziune fiscală, în forma agravată, legiuitorul a apreciat că este necesară o sancționare fermă a acesteia, având în vedere actualitatea aspectelor reținute în expunerea de motive la Legea nr. 50/2013, respectiv evaluarea de către Institutul Național de Statistică a economiei subterane la 20% din Produsul Intern Brut.

40. În ceea ce privește susținerea încălcării dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție, în sensul că există numeroase infracțiuni de gravitate indiscutabil mai mare pentru care legea prevede pedepse mai blânde (de exemplu, violul sau violul în formă agravată), Curtea a apreciat că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, Constituția nu stabilește mijloacele juridice prin care trebuie realizată ocrotirea valorilor sociale, acestea fiind lăsate la aprecierea legiuitorului, având în vedere că politica penală a statului poate avea diverse imperative și priorități în diferite perioade de timp, determinate de frecvența, gravitatea și consecințele faptelor antisociale. În raport cu acestea, legiuitorul alege mijloacele juridice prin care urmărește protecția diferitelor categorii de relații sociale, ceea ce înseamnă că, în funcție de gradul de pericol social, poate considera că anumite fapte trebuie incriminate și combătute prin aplicarea de sancțiuni de drept penal, iar altele nu, fără a se aduce însă vreo atingere

principiului egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție (în acest sens, Decizia nr. 783 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 289 din 24 aprilie 2017).

41. Pe de altă parte, Curtea a reținut că legiuitorul nu are competența constituțională ca, în temeiul art. 61 alin. (1) și al art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, să reglementeze infracțiuni într-o manieră care să consacre o disproporție vădită între importanța valorii sociale care trebuie ocrotită și cea care trebuie limitată, întrucât, în caz contrar, s-ar ajunge la nesocotirea acesteia din urmă. Curtea a statuat că în condițiile în care în cauză valoarea socială ocrotită este una care vizează în mod explicit mediul privat, statul nu are interesul de a incrimina anumite fapte, întrucât valoarea ce se încearcă a fi ocrotită în acest caz nu are caracter public (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 603 din 6 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 13 noiembrie 2015). Or, în cazul infracțiunilor de evaziune fiscală, valoarea socială ocrotită este reprezentată de bugetul statului, reflectat la nivelul veniturilor în taxe și impozite, având deci caracter public.

42. În ceea ce privește susținerea potrivit căreia modificarea tratamentului sancționator pentru formele calificate ale infracțiunii de evaziune fiscală a fost realizată în absența unei motivări și a unui studiu de impact și în ciuda punctului de vedere negativ depus de Guvern, Curtea a observat că nici aceasta nu poate fi reținută. Astfel, potrivit art. 30 alin. (1) lit. a) și d) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „proiectele de acte normative trebuie însoțite de următoarele documente de motivare: a) expuneri de motive — în cazul proiectelor de legi și al propunerilor legislative; [...] d) studii de impact — în cazul proiectelor de legi de importanță și complexitate deosebită și al proiectelor de legi de aprobare a

47. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor, excepție ridicată de Aurel Buga în Dosarul nr. 3.989/110/2014/a6 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Aurel Buga în Dosarul nr. 3.989/110/2014/a6 al Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și constată că dispozițiile art. 29 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor și ale art. 9 alin. (2) și (3) din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Bacău — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 noiembrie 2020.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

ordonanțelor emise de Guvern în temeiul unei legi de abilitare și supuse aprobării Parlamentului”.

43. Totodată, Curtea a observat că, potrivit art. 74 din Constituție, inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot. În acest context, Curtea a reținut că, potrivit fișei legislative, Legea nr. 50/2013 a fost inițiată de patru senatori, sub forma unei propuneri legislative, potrivit prevederilor constituționale incidente.

44. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a determina modificarea jurisprudenței mai sus invocate, atât soluția, cât și considerentele deciziei invocate sunt valabile și în prezenta cauză.

45. În ceea ce privește prevederile art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor, prin Decizia nr. 418 din 19 iunie 2018, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile legale anterior menționate, în ceea ce privește subiectul activ al infracțiunii (pct. 2 din dispozitiv), sunt neconstituționale.

46. Având în vedere prevederile art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, conform cărora „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale”, precum și data încheierii de sesizare a Curții Constituționale, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 656/2002 în interpretarea dată prin Decizia nr. 16 din 8 iunie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală referitoare la infracțiunea de spălare a banilor urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL JUSTIȚIEI
ADMINISTRAȚIA NAȚIONALĂ A PENITENCIARELOR

DECIZIE

privind modificarea și completarea Deciziei directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 859/2016 pentru aprobarea modului de calcul și de respectare a mediei prețurilor în cadrul punctelor comerciale din incinta penitenciarului și a procedurii privind închirierea spațiilor din sistemul administrației penitenciare

Potrivit prevederilor art. 151 alin. (3) din Regulamentul de aplicare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate dispuse de organele judiciare în cursul procesului penal, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 157/2016, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 756/2016 pentru organizarea, funcționarea și atribuțiile Administrației Naționale a Penitenciarelor și pentru modificarea Hotărârii Guvernului nr. 652/2009 privind organizarea și funcționarea Ministerului Justiției, cu completările ulterioare,

directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor emite prezenta decizie.

Art. I. — Decizia directorului general al Administrației Naționale a Penitenciarelor nr. 859/2016 pentru aprobarea modului de calcul și de respectare a mediei prețurilor în cadrul punctelor comerciale din incinta penitenciarului și a procedurii privind închirierea spațiilor din sistemul administrației penitenciare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 10 ianuarie 2017, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera d), cu următorul cuprins:

„d) stabilirea unor prețuri unitare la nivel național, pentru unele produse alimentare și articole de igienă individuală comercializate în punctele comerciale din incinta unităților penitenciare.”

2. La articolul 4, după litera g) se introduce o nouă, litera h), cu următorul cuprins:

„h) *magazin similar de pe piața locală* — orice magazin care se situează în aceeași categorie, care desfășoară activitate economică și funcționează în condițiile Ordonanței Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

3. La anexa nr. 1, articolul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 1. — Directorul unității penitenciare numește, prin decizie, o comisie care urmărește, ori de câte ori există o sesizare scrisă sau cu ocazia acordării unei audiențe, ca nivelul prețurilor produselor comercializate prin punctul comercial, altele decât cele din anexa la caietul de sarcini, să se încadreze în media prețurilor produselor identice din magazinele similare de pe piața locală.”

4. La anexa nr. 1, articolul 2 se abrogă.

5. La anexa nr. 1 articolul 4, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 4. — (1) În urma verificărilor efectuate în baza sesizării, comisia prevăzută la art. 1 întocmește un proces-verbal de analiză comparativă între prețurile medii determinate conform art. 3 alin. (2) și prețurile produselor menționate în sesizare, comercializate prin punctul comercial și evidențiază, dacă este cazul, produsele la care s-au constatat diferențe în plus la prețurile practicate de operatorul economic.”

6. La anexa nr. 2, la articolul 1 etapa 9 — Semnarea contractului numărul curent 3 coloana a treia, litera d) se modifică și va avea următorul cuprins:

„d) anexa nr. 1 la Decizie — Modul de calcul și de respectare a mediei prețurilor practicate în cadrul punctelor comerciale din incinta unității penitenciare, verificate ori de câte ori există o sesizare.”

7. La anexa nr. 2 articolul 1 etapa 11 — Constituirea garanției de bună execuție numărul curent 1, coloana a patra se modifică și va avea următorul cuprins:

„În termen de maximum 15 zile calendaristice de la semnarea contractului”.

8. La anexa nr. 2, în anexa nr. 1, la punctul 3, litera p) se modifică și va avea următorul cuprins:

„p) să respecte prevederile anexelor la prezentul caiet de sarcini și să comercializeze toată gama de produse solicitate la care au dreptul deținuții; de la punctul comercial să fie achiziționate și produse dintre cele prevăzute de normele în vigoare privind categoriile de bunuri ce pot fi primite, cumpărate, păstrate și folosite de persoanele aflate în executarea pedepselor privative de libertate direct sau pe bază de solicitare scrisă, în cazul bunurilor de folosință îndelungată sau al celor care nu se regăsesc printre cele comercializate în mod curent; să nu comercializeze produsele cuprinse în listele anexate caietului de sarcini la prețuri ce depășesc media prețurilor comunicate de Serviciul Logistică din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor;”

9. La anexa nr. 2, în anexa nr. 1, la punctul 3, după litera v) se introduc două noi litere, literele w) și x), cu următorul cuprins:

„w) să diferențieze prețurile produselor din Lista produselor cu prețuri uniforme la nivel național și Lista produselor cu prețuri maxime la nivel local, prin aplicarea de etichete de culori distincte;

x) să comercializeze produse identice, având aceeași marcă și cantitate, conform Listei produselor cu prețuri maxime la nivel local.”

10. La anexa nr. 2, în anexa nr. 1, la punctul 6, paragraful 3 se modifică și se completează și va avea următorul cuprins:

„Verificarea prețurilor din magazin raportat la cele din anexa la caietul de sarcini se face bilunar sau ori de câte ori este nevoie, de comisia prevăzută la art. 1, aprobată de conducerea unității penitenciare, constituită din 3 membri, din care:

— un reprezentant al structurii operative, acesta fiind desemnat din rândul șefilor de secție, în calitate de președinte;

— un reprezentant al structurii medicale care va verifica, în principal: condițiile de igienă, autorizațiile de funcționare, carnetele de sănătate ale angajaților;

— achizitorul unității.

Cu ocazia numirii membrilor titulari ai comisiei vor fi stabiliți, nominal, și membrii supleanți.”

11. La anexa nr. 2, în anexa nr. 1, la punctul 6, paragraful 7 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Pentru restul produselor care nu se regăsesc în anexa la caietul de sarcini verificarea se face ori de câte ori există o sesizare, prin compararea prețurilor din magazin cu media prețurilor produselor identice de la magazinele similare, de pe piața locală.”

12. La anexa nr. 2, în anexa nr. 1, anexa la caietul de sarcini se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

13. La anexa nr. 2, în anexa nr. 2 punctul III subpunctul 3.2, litera g) se modifică și va avea următorul cuprins:

„g) să respecte prevederile din: caietul de sarcini, documentația descriptivă și modul de calcul și de respectare a mediei prețurilor practicate în cadrul punctelor comerciale din incinta unității penitenciare.”

14. La anexa nr. 2, în anexa nr. 2, la punctul III subpunctul 3.2, după litera g) se introduc trei noi litere, literele h)—j), cu următorul cuprins:

„h) să efectueze plata impozitului pe clădiri aferent folosirii spațiului închiriat în conformitate cu prevederile art. 455 alin. (2) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

i) să diferențieze prețurile produselor din Lista produselor cu prețuri uniforme la nivel național și Lista produselor cu prețuri maximale la nivel local, prin aplicarea de etichete de culori distincte;

j) să comercializeze produse identice, având aceeași marcă și cantitate, conform Listei produselor cu prețuri maximale la nivel local.”

Art. II. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Directorul general al Administrației Naționale a Penitenciarelor,
Tiberiu Firinel Ungureanu

București, 14 ianuarie 2021.
Nr. 322.

ANEXĂ

(Anexă la caietul de sarcini)

I. Lista produselor cu prețuri uniforme la nivel național

Nr. crt.	Produs	U.M.	Preț (lei/U.M.)
1.	Cafea	250 g	
		500 g	
2.	Apă		
2.1.	Apă plată	2 l	
		2,5 l	
2.2.	Apă minerală carbogazoasă	2 l	
		2,5 l	
3.	Băuturi răcoritoare		
3.1.	Băuturi răcoritoare carbogazoase	0,5 l	
		2 l	
3.2.	Băuturi răcoritoare necarbogazoase	0,5 l	
		2 l	
4.	Zahăr	1 kg	
		500 g	
5.	Ulei	1 l	
6.	Oțet	1 l	
		500 ml	
7.	Smântână		
7.1.	Smântână (12%—20% grăsime)	200 g	
		400 g	
8.	Brânză		
8.1.	Telemea vacă	150 g	
		350 g	
8.2.	Telemea oaie	200 g	
		350 g	
9.	Iaurt (1,5%—3,5% grăsime)	130 g	
		140 g	
		400 g	
10.	Cașcaval	150 g	
		250 g	

Nr. crt.	Produs	U.M.	Preț (lei/U.M.)
11.	Unt (65—80% grăsime)	200 g	
12.	Lapte (1,5—3,5% grăsime)	1 l	
13.	Mezeluri		
13.1.	Parizer	350 g	
		500 g	
13.2.	Cârnați	200 g	
		350 g	
		1 kg	
13.3.	Crenvurști	1 kg	
13.4.	Salam	100 g	
		300 g	
		500 g	
13.5.	Șuncă	100 g	
		500 g	
14.	Conserve carne	300 g	
15.	Conserve pește	170 g	
16.	Ciocolată	100 g	
17.	Biscuiți simpli	100 g	
		200 g	
18.	Biscuiți cu cremă (tip „Eugenia”)	36 g	
19.	Săpun solid semitoaletă	90 g	
20.	Pastă dinți	100 ml	
21.	Spumă ras	200 ml	
22.	Hârtie igienică (2 straturi)	rolă	
23.	Aparat de ras unică folosință (2 lame)	buc.	

NOTE:

A. Achizitorul din cadrul unităților penitenciare îndeplinește următoarele atribuții:

1. se deplasează la două magazine de pe piața locală;
2. întocmește pentru fiecare magazin câte o listă cu prețul cel mai mic al produselor din tabelul de mai sus, în funcție de unitățile de măsură specificate, fără a lua în calcul prețurile promoționale, ofertele și alte tipuri de reduceri care au loc la anumite intervale de timp sau cu anumite ocazii;
3. după stabilirea prețurilor din listă, achizitorul întocmește un proces-verbal, care se aprobă de către conducerea unității penitenciare, după care acesta se transmite Serviciului Logistică din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor;
4. periodic, la 3 luni, achizitorul reia activitățile mai sus menționate, în vederea actualizării prețurilor produselor.

B. În termen de maximum 10 zile lucrătoare de la primirea proceselor-verbale din unitățile penitenciare subordonate, Serviciul Logistică din cadrul Administrației Naționale a Penitenciarelor îndeplinește următoarele atribuții:

1. stabilește prețul final al produselor din listă, care se determină ca medie aritmetică a prețurilor cuprinse în procesele-verbale transmise de către unitățile penitenciare arondate;
2. după stabilirea prețurilor din listă întocmește o notă internă care se aprobă de către conducerea Administrației Naționale a Penitenciarelor;
3. lista cu prețurile medii ale produselor se transmite unităților penitenciare subordonate. În termen de 24 de ore, fiecare unitate penitenciară notifică operatorul economic cu privire la prețurile comunicate de către Administrația Națională a Penitenciarelor;
4. operatorul economic are obligația ca, în termen de 3 zile lucrătoare de la primirea notificării, să asigure comercializarea a cel puțin unui sortiment de produs, la prețurile și unitățile de măsură specificate în listă. Astfel, prețurile produselor din listă devin obligatorii și se aplică unitar în toate punctele comerciale din cadrul unităților penitenciare. Operatorii economici au posibilitatea de a comercializa și produse exprimate în unități de măsură diferite față de cele din listă;
5. periodic, la 3 luni, Serviciul Logistică reia activitățile mai sus menționate, actualizând prețurile produselor din listă.

II. Lista produselor cu prețuri maxime la nivel local

Nr. crt.	Produs	Denumire și marcă produs	U.M.	Preț (lei/U.M.)
1.	Cafea	1.		
		2.		
		3.		
		4.		
2.	Apă			
2.1.	Apă plată	1.		
		2.		
		3.		
2.2.	Apă minerală carbogazoasă	1.		
		2.		
		3.		
3.	Băuturi răcoritoare			
3.1.	Băuturi răcoritoare carbogazoase	1.		
		2.		
		3.		
3.2.	Băuturi răcoritoare necarbogazoase	1.		
		2.		
		3.		
4.	Zahăr	1.		
		2.		
5.	Ulei	1.		
		2.		
6.	Oțet	1.		
		2.		
7.	Smântână			
7.1.	Smântână (12% grăsime)	1.		
7.2.	Smântână (20% grăsime)	1.		
8.	Brânză			
8.1.	Telemea vacă	1.		
		2.		
8.2.	Telemea oaie	1.		
		2.		
9.	Iaurt (3—3,5% grăsime)	1.		
		2.		
10.	Cașcaval	1.		
		2.		
11.	Unt (65—80% grăsime)	1.		
		2.		
12.	Lapte (1,5—3,5% grăsime)	1.		
		2.		
13.	Mezeluri			
13.1.	Parizer	1.		
		2.		
13.2.	Cârnați	1.		
		2.		
13.3.	Crenvușți	1.		
		2.		
13.4.	Salam	1.		
		2.		
13.5.	Șuncă	1.		
		2.		
13.6.	Șuncă presată	1.		
		2.		
14.	Fructe			
14.1.	Mere			

Nr. crt.	Produs	Denumire și marcă produs	U.M.	Preț (lei/U.M.)
14.2.	Banane			
14.3.	Portocale			
15.	Legume			
15.1.	Roșii			
15.2.	Castraveți			
15.3.	Ardei gras			
15.4.	Ceapă			
15.5.	Varză			
15.6.	Usturoi			
16.	Ghiveci de legume	1.		
		2.		
17.	Conserve carne	1.		
		2.		
18.	Conserve pește	1.		
		2.		
19.	Ciocolată	1.		
		2.		
		3.		
20.	Biscuiți	1.		
		2.		
		3.		
21.	Biscuiți cu cremă (tip „Eugenia”)	1.		
		2.		
22.	Săpun solid semitoaletă	1.		
		2.		
23.	Pastă dinți	1.		
		2.		
24.	Spumă ras	1.		
		2.		
25.	Hârtie igienică (2 straturi)	1.		
26.	Aparat de ras unică folosință (2 lame)	1.		

NOTE:

a) Lista cu produse este obligatorie pentru toate unitățile penitenciare, excepție făcând unitățile penitenciare atipice, care în funcție de specificul unității și al persoanelor custodiate o pot completa cu un număr de produse, specifice acestora.

b) Se consideră unități penitenciare atipice: unitățile penitenciare care au secții de femei, centrele care custodiază minori și tineri, penitenciarele-spital și Școala Națională de Pregătire a Agenților de Penitenciare Târgu Ocna.

c) La demararea procedurii de licitație publică, achizitorul din cadrul unităților penitenciare îndeplinește următoarele atribuții:

1. se deplasează la 3 magazine similare de pe piața locală;

2. întocmește pentru fiecare magazin similar câte o listă cu prețul produselor, conform tabelului de mai sus, fără a lua în calcul prețurile promoționale, ofertele și alte tipuri de reduceri care au loc la anumite intervale de timp sau cu anumite ocazii;

3. stabilește prețul final al produselor din listă, care se determină ca medie aritmetică a prețurilor comercializate în cele 3 magazine, calculat pentru fiecare produs în parte;

4. după stabilirea prețurilor din listă, achizitorul întocmește un proces-verbal, care se aprobă de către conducerea unității penitenciare;

5. lista produselor cu prețurile medii ale produselor centralizată este valabilă pe o perioadă de 6 luni de la încheierea contractului;

6. după stabilirea prețurilor medii care devin prețuri maxime pentru operatorul economic, lista de produse se anexează caietului de sarcini înainte de derularea procedurilor de licitație publică „cu strigare”, iar operatorul economic are obligația să o respecte în următoarele 6 luni. Lista de produse cuprinde prețurile maxime la comercializare, pe care operatorul nu le poate depăși, având însă posibilitatea de a le comercializa și la prețuri mai mici;

7. periodic, la 6 luni, până la expirarea contractului, achizitorul reia activitățile mai sus menționate, lista de produse fiind revizuită și actualizată. Prin excepție, la legume și fructe, verificarea prețurilor se face lunar la magazinele similare, în funcție de sezon.

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

pentru modificarea și completarea Metodologiei privind fundamentarea cifrei de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat, evidența efectivelor de preșcolari și elevi școlarizați în unitățile de învățământ particular, precum și emiterea avizului conform în vederea organizării rețelei unităților de învățământ preuniversitar pentru anul școlar 2021—2022, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.599/2020

Având în vedere:

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

— prevederile art. 19 și 63 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia privind fundamentarea cifrei de școlarizare pentru învățământul preuniversitar de stat, evidența efectivelor de preșcolari și elevi școlarizați în unitățile de învățământ particular, precum și emiterea avizului conform în vederea organizării rețelei unităților de învățământ preuniversitar pentru anul școlar 2021—2022, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.599/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 888 din 29 septembrie 2020, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 7, punctul 1 se modifică și va avea următorul cuprins:

„1. constituirea formațiunilor de studiu la clasa a IX-a/a XI-a/ anul I în învățământul de masă se realizează astfel:

a) învățământ liceal cu frecvență (zi), filiera tehnologică și învățământ profesional, inclusiv dual, din 24 de elevi;

b) învățământ liceal cu frecvență (zi) filiera teoretică, din 26 de elevi;

c) învățământ liceal cu frecvență (zi) filiera vocațională, profil sportiv, teologic, pedagogic, precum și la învățământul liceal de artă, din 24 de elevi;

d) învățământ liceal cu frecvență (seral) și frecvență redusă, din 28 de elevi;

e) învățământ liceal cu frecvență (seral), filiera tehnologică, ciclul superior, din 28 de elevi;

f) învățământul postliceal, din 28 de elevi.”

2. La articolul 7, după punctul 3 se introduc două noi puncte, punctele 3¹ și 3², cu următorul cuprins:

„3¹. formațiunile de studiu pentru forma de învățământ în limba maternă a unei minorități naționale se pot organiza, înființa și funcționa cu efective sub limita minimă prevăzută de lege cu până la 3 elevi; la nivelul învățământului primar cu predare în limba unei minorități naționale, formațiunile de studiu în regim simultan se pot organiza, înființa și funcționa cu efective la jumătatea limitei minime prevăzute de lege; clasele aflate în funcțiune rămân cu același număr de elevi până la finalizarea ciclului de învățământ;

3². prevederile pct. 3¹ se aplică și formațiunilor de studiu cu predare în limba română, atunci când acestea funcționează în zone unde ponderea unei minorități etnice este majoritară;”.

3. În anexa la metodologie, Calendarul operațiunilor desfășurate de inspectoratele școlare/Ministerul Educației și Cercetării cu privire la rețeaua școlară și proiectul planului de școlarizare pentru anul școlar 2021—2022, punctul 9 se modifică și va avea următorul cuprins:

„9	Transmiterea de către inspectoratele școlare la Ministerul Educației și Cercetării a proiectului planului de școlarizare pentru anul școlar 2021—2022	1 februarie 2021”
----	---	-------------------

Art. II. — Direcția generală învățământ preuniversitar din cadrul Ministerului Educației și Cercetării și inspectoratele școlare duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației,
Sorin-Mihai Cîmpeanu

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN**pentru modificarea Metodologiei-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2021—2022, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.991/2020**

Având în vedere:

- Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative;
- prevederile art. 19 alin. (3) și art. 63 din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, în temeiul prevederilor art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. I. — Metodologia-cadru privind mobilitatea personalului didactic de predare din învățământul preuniversitar în anul școlar 2021—2022, aprobată prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 5.991/2020, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.121 și 1.121 bis din 23 noiembrie 2020, se modifică după cum urmează:

1. **La articolul 4 alineatul (2), litera f) se modifică și va avea următorul cuprins:**

„f) acordul directorului liceului pedagogic eliberat în baza criteriilor stabilite de consiliul de administrație al unității de învățământ, avizat de inspectorul școlar care coordonează activitatea liceelor pedagogice pentru ocuparea posturilor didactice/catedrelor vacante/rezervate de la clasele/grupele din profilul pedagogic, de la liceele cu profil pedagogic, calificările educator-puericultor, educatoare sau învățător, constituite din disciplinele care se regăsesc în anexa nr. 2 la Regulamentul-cadru pentru organizarea și funcționarea învățământului pedagogic în sistemul de învățământ preuniversitar, aprobat prin Ordinul ministrului educației și cercetării nr. 4.812/2020, în care se precizează etapa de mobilitate pentru care a fost eliberat;”.

2. **La anexa nr. 19, la punctul I, subpunctele 3) și 4) se modifică și vor avea următorul cuprins:**

„3) Constituirea posturilor didactice/catedrelor, încadrarea personalului didactic, soluționarea cererilor de întregire/completare a normei didactice de predare la nivelul unităților de învățământ a personalului didactic care beneficiază de aceste drepturi, conform prevederilor Metodologiei, și soluționarea cererilor cadrelor didactice titulare prevăzute la art. 27 alin. (1) și (2) din Metodologie:

a) elaborarea ofertei școlii și stabilirea disciplinelor opționale pentru anul școlar următor;

b) constituirea tuturor posturilor didactice/catedrelor la nivelul unităților de învățământ/consorțiilor școlare, ca urmare a aplicării planurilor-cadru de învățământ, a aprobării proiectelor planurilor de școlarizare și a ofertei educaționale;

c) depunerea cererilor de către cadrele didactice titulare prevăzute la art. 27 alin. (1) și (2) din Metodologie și a cererilor de întregire/completare a normei didactice de predare la secretariatele unităților de învățământ;

Până la 29 ianuarie 2021

d) întregirea normei didactice de predare pentru personalul didactic de predare titular în două sau mai multe unități de învățământ ori pe două sau mai multe specializări și completarea normei didactice de predare pe perioadă nedeterminată/determinată a personalului didactic de predare titular la nivelul unității/unităților de învățământ în care este titular/consorțiului școlar sau în unități de învățământ din aceeași localitate și comunicarea către cadrele didactice și

inspectoratelor școlare a acordului/acordului de principiu/refuzului cadrelor didactice titulare pentru întregirea/completarea normei didactice de predare;

Perioada: 1—2 februarie 2021

e) depunerea și înregistrarea contestațiilor la inspectoratele școlare;

Perioada: 2—3 februarie 2021

f) analizarea contestațiilor și stabilirea de către consiliul de administrație al inspectoratului școlar a listei finale a cadrelor didactice titulare pentru care se acordă întregirea/completarea normei didactice de predare;

Perioada: 4—5 februarie 2021

g) completarea normei didactice de predare pe perioadă determinată pentru cadrele didactice debutante prevăzute la art. 21 alin. (4) și (6) din Metodologie la nivelul unității/unităților de învățământ/consorțiului școlar sau în unități de învățământ din aceeași localitate, cărora li se poate constitui cel puțin o jumătate de normă didactică de predare în baza documentelor de numire/transfer/repartizare pe post/catedră;

Perioada: 4—5 februarie 2021

h) analizarea cererilor cadrelor didactice titulare prevăzute la art. 27 alin. (1) și (2) din Metodologie în consiliile de administrație ale unităților de învățământ și comunicarea, la inspectoratele școlare, a acordului/acordului de principiu/refuzului cadrelor didactice titulare pentru transfer;

Termen: 8 februarie 2021

i) constituirea normei didactice de predare, întregirea normei didactice de predare pentru cadrele didactice angajate pe durata de viabilitate a postului/catedrei în două sau mai multe unități de învățământ ori pe două sau mai multe specializări și comunicarea, la inspectoratele școlare, a acordului/acordului de principiu/refuzului cadrelor didactice angajate pe durata de viabilitate a postului/catedrei pentru întregirea normei didactice, urmată de completarea normei didactice de predare pe perioadă determinată, la nivelul unităților de învățământ în care sunt angajate, pentru cadrele didactice angajate pe durata de viabilitate a postului/catedrei, cărora li se poate constitui cel puțin o jumătate de normă didactică de predare în baza documentelor de repartizare pe post/catedră;

Perioada: 9—10 februarie 2021

j) depunerea și înregistrarea contestațiilor la inspectoratele școlare;

Perioada: 10—11 februarie 2021

k) analiza contestațiilor și stabilirea de către consiliul de administrație al inspectoratului școlar a listei finale a cadrelor didactice titulare prevăzute la art. 27 alin. (1) și (2) din Metodologie pentru care solicită transferul și a cadrelor didactice angajate pe durata de viabilitate a postului/catedrei pentru care solicită întregirea/completarea normei didactice de predare;

Termen: 12 februarie 2021

l) organizarea inspecțiilor speciale la clasă/probelor practice/orale de profil, afișarea rezultatelor la sediul inspectoratului școlar și pe pagina web a inspectoratului școlar*);

Perioada: 29 ianuarie—11 februarie 2021

*) Pe durata stării de alertă, în contextul situației epidemiologice determinate de răspândirea coronavirusului SARS-CoV-2, până la eliminarea restricțiilor privind adunările publice de către autoritățile de resort, se susțin doar probe practice/orale evaluate prin calificative «Admis/Respins», conform anexei nr. 4 la Metodologie, probe la care nu se admit contestații, rezultatul stabilit de comisia de organizare și desfășurare a probelor orale rămânând definitiv.

m) analiza, corectarea și avizarea proiectului de încadrare și a ofertei de posturi didactice/catedre vacante/rezervate de către inspectoratul școlar;

Perioada: 12—17 februarie 2021

n) emiterea și comunicarea deciziilor de transfer/întregire de normă didactică de predare.

Perioada: 15—18 februarie 2021

4) Stabilirea personalului didactic care îndeplinește condițiile prevăzute la art. 29 alin. (4) și (5) din Metodologie și se menține

în activitate ca titular în funcția didactică, la cerere, în anul școlar 2021—2022:

a) depunerea și înregistrarea cererilor la secretariatele unităților de învățământ;

Până la 3 februarie 2021

b) aprobarea cererilor privind menținerea în activitate ca titular în funcția didactică peste vârsta de pensionare la nivelul unităților de învățământ;

Până la 12 februarie 2021

c) întocmirea, la nivelul inspectoratelor școlare, a listelor finale cuprinzând cadrele didactice care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 29 alin. (4) și (5) din Metodologie și au solicitat menținerea în activitate ca titular în anul școlar 2021—2022, prezentarea acestora spre validare consiliului de administrație al inspectoratului școlar, conform hotărârii comisiei paritare și afișarea listelor finale la inspectoratele școlare;

Zilele: 12 și 15 februarie 2021

d) înregistrarea contestațiilor la inspectoratele școlare;

Perioada: 15—16 februarie 2021

e) soluționarea contestațiilor de către consiliul de administrație al inspectoratului școlar.

Termen: 17 februarie 2021”

Art. II. — Direcția generală învățământ preuniversitar din cadrul Ministerului Educației și Cercetării, inspectoratele școlare și unitățile de învățământ duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul educației,
Sorin-Mihai Cîmpeanu

București, 21 ianuarie 2021.
Nr. 3.165.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 320104